

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/78/2020
Identifikačné číslo spisu:	1117214237
Dátum vydania rozhodnutia:	25.06.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:1117214237.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti súdu o maloleté deti K., nar. XX. augusta XXXX a T., nar. XX. mája XXXX, zastúpených kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, so sídlom Vázovova 7/A, 816 16 Bratislava, deti rodičov matky Mgr. R., bytom J., zastúpenej JUDr. Andrejom Garom, advokátom so sídlom Štefánikova 14, 811 05 Bratislava, a otca Ing. A., bytom U., zastúpeneho obchodnou spoločnosťou PARA advokáti, s.r.o., so sídlom Gagarinova 10A, 821 05 Bratislava, IČO: 47 258 969, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. Marek Para, o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 3 P 101/2017, o dovolaní otca proti rozsudku Krajskeho súdu v Bratislave z 19. novembra 2019 sp. zn. 10 CoP 140/2019, takto

rozhodol:

Dovolenie o d m i e t a.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 16. novembra 2018, č. k. 3 P 101/2017-2453 vo výroku I zveril maloletého K. na čas do rozvodu manželstva rodičov do osobnej starostlivosti otca. Vo výroku II vyslovil, že zastupovať maloletého K. a spravovať jeho majetok sú oprávnení obidvaja rodičia. Vo výroku III upravil styk matky s maloletým K.. Vo výroku IV uložil matke povinnosť platiť výživné na maloletého K. v sume 450,- € mesačne, a to do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám otca, počnúc mesiacom december 2018. Vo výroku V zveril maloletého T. na čas do rozvodu manželstva rodičov do osobnej starostlivosti matky. Vo výroku VI vyslovil, že zastupovať maloletého T. a spravovať jeho majetok sú oprávnení obidvaja rodičia. Vo výroku VII upravil styk otca s maloletým T.. Vo výroku VIII uložil otcovi povinnosť platiť výživné na maloletého T. vo výške 500,- € mesačne, a to do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky, počnúc mesiacom december 2018. Vo výroku IX zamietol vo zvyšku návrh otca a návrh matky na úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom na čas do rozvodu. Vo výroku X zamietol návrh Úradu komisára pre deti v časti úpravy styku maloletého T. s otcom a v časti návrhu týkajúcej sa umožnenia kontaktu maloletého K. a

T. prostredníctvom elektronických prostriedkov. Vo výroku XI zastavil konanie o návrhu matky na určenie výživného pre maloletého Marcusa vo výške 500,- € mesačne a v časti určenia výživného pre maloletého K. vo výške 700,- € mesačne, ako aj o návrhu rodičov na určenie zročného výživného. Vo výroku XII určil, že rozsudok je vykonateľný jeho doručením. Vo výroku XIII rozhodol o trovách konania tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na ich náhradu. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že zverenie maloletého K. do osobnej starostlivosti otca a zverenie maloletého T. do osobnej starostlivosti matky je v záujme maloletých detí a takéto rozhodnutie zodpovedá doterajšiemu faktickému stavu, želaniam obidvoch maloletých detí a požiadavke na stabilizáciu ich pomerov. Konštatoval, že v prejednávanej veci neboli preukázané žiadne skutočnosti nasvedčujúce nepriaznivému vplyvu výchovného prostredia niektorého z rodičov na vývin maloletého dieťaťa, ktoré bolo zverené do osobnej starostlivosti tohto rodiča.

2. Na odvolanie matky a otca Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 19. novembra 2019 sp. zn. 11 CoP 140/2019 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď prihliadal na závery znaleckého posudku znalkyne PhDr. W. a jej vyjadrenia na pojednávaní pred súdom prvej inštancie, aj napriek tomu, že znalecký posudok nebol úplný z dôvodu nemožnosti vyšetriť maloletého K. a otca pre ich nespoluprácu a nerešpektovanie rozhodnutia súdu o ustanovení znalca. Zároveň poukázal na to, že otec sa so závermi znalkyne PhDr. W. stotožnil. Konštatuje, že znalkyňa odporúčala striedavú osobnú starostlivosť o maloleté deti do budúcnosti s tým, že aktuálne je potrebné viesť rodičov k jej budúcej realizácii. Odvolací súd má za to, že skutočnosť, že znalkyňa PhDr. W. nemala možnosť vyšetriť K. nezakladá dôvod pre iné závery. Súkromný znalecký posudok č. 58/2017 z 25. septembra 2017 vypracovaný znalkyňou PhDr. Mgr. Q., odvolací súd vyhodnotil ako neobjektívny z dôvodu, že bol vykonaný bez účasti matky, bez posúdenia interakcie matky s maloletým T., a jeho podkladom boli informácie poskytnuté otcom. Z rovnakých dôvodov odvolací súd neprihliadal ani na správu MUDr. H., detskej psychiatričky, z ktorej obsahu vyplýva, že vyšetrenie maloletého T. bolo zrealizované bez vedomia a intervencie matky a podkladom správy boli poskytnuté informácie o rodinnej anamnéze výhradne otcom. Odvolací súd neprihliadal na rodičmi množstvo produkovaných ďalších vyjadrení a dôkazov týkajúcich sa posúdenia nahrávok a posúdenia výsluchu dieťaťa PhDr. O., znalecký posudok č. 8/2019 vypracovaný znalcom PhDr. Igorom Obuchom, odborné vyjadrenie Mgr. et Mgr. C., PhD., vyhodnotiac ich ako neobjektívne a potvrdzujúce výrazný konflikt medzi rodičmi. Zdôraznil, že súd prvej inštancie postupoval správne pri vykonaní dokazovania vo veci, pri hodnotení dôkazov a správne vo veci rozhodol. Na email zaslaný maloletým K. odvolací súd neprihliadal vzhľadom na spornosť jeho autenticity a jeho autora. Maloletý K. svoje stanovisko prezentoval pred súdom prvej inštancie a skutočnosť, že matku odmieta a vzťahy v rodine nie sú priaznivé, potvrdili obaja rodičia. Na názor K. prihliadal súd prvej inštancie aj odvolací súd a tento bol zohľadnený v samotnom rozhodnutí. Odvolací súd nevyhovel návrhom matky a otca na doplnenie dokazovania (opakovanými výsluchmi svedkov a znalcov, ktorí už boli v konaní vypočutí pred súdom prvej inštancie a výsluchmi nimi navrhovaných znalcov a svedkov) z dôvodu, že súd prvej inštancie vo veci vykonal riadne dokazovanie, s dôkazmi sa vysporiadal a tieto postačovali pre rozhodnutie vo veci aj v odvolacom konaní. Opakovanie výsluchov svedkov a znalcov považuje odvolací súd za nadbytočné a predlžujúce súdne konanie. Záverom považoval za potrebné dodať, že podľa konštantnej súdnej judikatúry (napríklad rozhodnutie Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 209/2004) súd nemusí v odôvodnení svojho rozhodnutia dať odpovede na úplne všetky otázky (resp. námietky) nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam. Odvolací súd teda svoje rozhodnutie založil na vyššie uvedených relevantných skutočnostiach a nepovažoval za potrebné vyjadrovať sa ku všetkým početným, ale vo vzťahu k predmetnému rozhodnutiu nepodstatným pripomienkam, námietkam a tvrdeniam, vznášaným v priebehu konania jeho účastníkmi.

3. Otec podal voči rozsudku odvolacieho súdu dovolanie z dôvodu, že mu súdy nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Namieta, že odvolací súd prejavil názor o neobjektívnosti dvoch súkromných znaleckých posudkov predložených otcom, pričom dôvodom bolo, že sa matka vyšetrenia u znalkyne nezúčastnila a nebolo možné preskúmať interakciu

maloletého T. s matkou. Avšak ani v prípade znaleckého dokazovania u súdom ustanovenej znalkyne nedošlo k vyšetreniu otca a maloletého K. a odvolací súd aj napriek tomu znalecký posudok vyhodnotil ako jediný objektívny spomedzi všetkých predložených znaleckých posudkov. Aj napriek námietkam uvedeným v odvolaní otca, že ku konštatovaniu o existencii tzv. nezdravej koalície možno dospieť až na podklade vyšetrenia otca a mal. K., čo sa však v konkrétnom prípade neuskutočnilo - odvolací súd sa s týmito námietkami nevysporiadal a bez ďalšieho prevzal závery znaleckého posudku PhDr. V.. Postup odvolacieho súdu je podľa neho v rozpore s právom účastníka konania na spravodlivý proces, pretože z rozsahu dokazovania bol vylúčený súkromný znalecký posudok znalkyne PhDr. Mgr. K., PhD. z dôvodu jeho údajnej neobjektívnosti, a to z rovnakých dôvodov, pre ktoré bol súdom nariadený znalecký posudok vypracovaný znalkyňou PhDr. Haidovou posúdený ako jediný objektívny a použiteľný v konaní. Ďalej namieta, že v odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu nebolo vysvetlené, prečo je otcom predložený znalecký posudok PhDr. Obucha č. 8/2019 považovaný za neobjektívny, hoci spĺňal všetky zákonné náležitosti, o. i. aj doložku v zmysle § 209 ods. 2 CSP. Odvolací súd sa podľa otca vôbec nevysporiadal so súkromným znaleckým posudkom PhDr. Obucha č. 27/2019 ku komunikácii rodičov, pričom komunikácia rodičov bola podľa rozhodnutia oboch súdov rozhodujúca pri určovaní zverenia detí do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov. Žiadal zrušiť rozsudok odvolacieho súdu.

4. Matka vo vyjadrení k dovolaniu navrhla dovolanie otca odmietnuť ako nedôvodné.

5. Na konanie vo veciach starostlivosti suďu o maloletých sa s účinnosťou od 1. júla 2016 vzťahuje zákon č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“). V zmysle § 2 ods. 1 CMP sa na konania podľa tohto zákona použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) oprávnená osoba zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

7. Dovolací súd už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 opakovane (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014) uviedol, že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domáčať sa na opravnom súde na právy chyby a nedostatkov v konaní a rozhodovaní suďu nízšej inštancie, sa v civilnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred civilným súdom, vrátane dovolacieho konania (m. m. I. ÚS 4/2011). Otvárka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho suďu (napr. rozhodnutia dovolacieho suďu sp. zn. 3 Cdo 42/2017, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017, 8 Cdo 99/2017).

8. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán (účastníkov), ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené spriatnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je skôr restriktívny výklad (napr. rozhodnutia dovolacieho suďu sp. zn. 1 Cdo 26/2017, 2 Cdo 154/2017, 3 Cdo 42/2017, 5 Cdo 12/2017, 7 Cdo 163/2017, 8 Cdo 73/2017).

9. Aj za účinnosti Civilného sporového poriadku treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je ani podľa novej právnej úpravy „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akekoľvek rozhodnutie odvolacieho suďu (viď napríklad rozhodnutia dovolacieho suďu sp. zn. 1 Cdo

113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012, 7 Cdo 92/2012).

10. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní naľžitým spôsobom dovolací dôvod (t. j. námietky podľa § 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP), ktorým vymedzením dovolacích dôvodov je dovolací súd viazaný a dovolanie neprejednáva nad ich rozsah [vo veciach, ktoré možno začať aj bez návrhu (ako vecou preskúmaná vec starostlivosti súdu o maloletého nepochybne je) dovolací súd nie je viazaný len rozsahom dovolania, t. j. tým, ktoré výroky rozhodnutia odvolacieho súdu dovolateľ napáda (§ 77 CMP)].

11. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

12. Otec vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania predovšetkým z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každemu rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

14. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či sp. zn. 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, 5 Cdo 57/2019) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola strane odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

15. V danom prípade otec maloletých detí v dovolaní namieta nedostatky, ku ktorým podľa jeho názoru došlo v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie. Tvrdí, že súdy niektoré z dôkazov nesprávne vyhodnotili a z výsledkov dokazovania vyvodili nesprávne skutkové závery.

16. Dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd nie je v civilnom konaní viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vecou súdu, a nie účastníkov konania. Pokiaľ súd v priebehu civilného

konania (prípadne) nevykonával všetky navrhované dôkazy alebo vykonal ine dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (viď R 125/1999). V súvislosti s námičkou nedostatocného zistenia skutkového stavu veci a že z tohto dôvodu došlo k nesprávnemu vyhodnoteniu dôkazov, najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.) dospel k záveru, že uvedené nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení strán sporu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a napríklad rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012).

17. Podľa konštantnej judikatúry najvyššieho súdu nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP paušálne tvrdenie o nedostatočne zistenom skutkovom stave, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 8 Cdo 187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval Ústavný súd Slovenskej republiky napríklad v uznesení sp. zn. II. ÚS 465/2017 a nedospel k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

18. V súvislosti s námičkou otca o nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu je potrebné poukázať na to, že na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“

19. Uvedené stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Dovolací súd dodáva, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajinú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

20. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. V odôvodnení svojich rozhodnutí súdy oboch nižších inštancií popísali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedli, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odvolací súd sa v napadnutom rozhodnutí vysporiadal so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami, ako aj s námičkami otca. Jeho myšlienkový postup je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal.

21. Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv účastníka, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, nakoľko právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

22. Z vyššie uvedeného dôvodu dovolací súd považuje za neopodstatnenú námičku vady zmatečnosti, ktorú otec maloletých namietal, a to že odvolací súd nevysvetlil, prečo je ním predložený

znalecký posudok PhDr. Obucha č. 8/2019 považovaný za neobjektívny, hoci splňal všetky zákonné náležitosti, o. i. aj doložku v zmysle § 209 ods. 2 CSP.

23. Odvolací súd v odôvodnení konštatoval, že nevyhovел návrhom matky a otca na doplnenie dokazovania (opakovanými výsluchmi svedkov a znalcov, ktorí už boli v konaní vypočutí pred súdom prvej inštancie a výsluchmi nimi navrhovaných znalcov a svedkov) z dôvodu, že súd prvej inštancie vo veci vykonal riadne dokazovanie, s dôkazmi sa vysporiadal a tieto postačovali pre rozhodnutie vo veci aj v odvolacom konaní. Opakovanie výsluchov svedkov a znalcov považoval odvolací súd za nadbytočné a predlžujúce súdne konanie. Odvolací súd dodal, že nepovažoval za potrebné vyjadrovať sa ku všetkým početným, ale vo vzťahu k predmetnému rozhodnutiu nepodstatným pripomienkam, námietkam a tvrdeniam vznášanim v priebehu konania jeho účastníkmi. Považoval za správne, že súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní vychádzal zo znaleckého posudku vypracovaného PhDr. Katarínou Haidovou a správy a výsluchu psychologičky Mgr. Y. a zároveň zohľadnil názor detí a ďalšie preukázané skutočnosti. Zdôraznil, že súd prvej inštancie postupoval správne pri vykonaní dokazovania vo veci, pri hodnotení dôkazov a správne vo veci rozhodol. Odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď prihliadal na závery znaleckého posudku znalkyne PhDr. Kataríny Haidovej a jej vyjadrenia na pojednávaní pred súdom prvej inštancie, aj napriek tomu, že znalecký posudok nebol úplný z dôvodu nemožnosti vyšetriť maloletého K. a otca pre ich nespoluprácu a nerešpektovanie rozhodnutia súdu o ustanovení znalca. Zároveň odvolací súd poukázal na to, že otec sa so závermi znalkyne PhDr. Kataríny Haidovej stotožnil.

24. Najvyšší súd poukazuje na skutočnosť, že prevažnú časť dovolacích námietok otca tvoria jeho skutkové tvrdenia, ktoré však najvyšší súd nie je oprávnený hodnotiť. V zmysle ustanovenia § 442 CSP je totiž viazaný skutkovým stavom, z ktorého vychádzal odvolací súd. Dovolací súd nie je treťou inštanciou a preto sa ním nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

25. Najvyšší súd z uvedených dôvodov odmietol dovolanie otca podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

26. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa ust. § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

27. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.